

Finanční arbitr

Legerova 1581/69, 110 00 Praha 1 – Nové Město, Tel. +420 257 042 094,
ID datové schránky: qr9ab9x, e-mail: arbitr@finarbitr.cz, https://www.finarbitr.cz

Navrhovatel

Zástupce

JUDr. Jaroslav Novák, Ph.D.
advokát
IČO 668 49 331
Trojanova 2022/12
120 00 Praha 2

Instituce

Allianz pojišťovna, a.s.
IČO 471 15 971
Ke Štvanici 656/3
Karlín
186 00 Praha 8

Č. j. FA/SR/ZP/151/2018 - 29
Praha 5. 3. 2019

Rozhodnutí o námitkách

Finanční arbitr příslušný k rozhodování sporů podle § 1 odst. 1 zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finančním arbitrovi“), rozhodl v řízení zahájeném dne 15. 1. 2018 podle § 8 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi na návrh Navrhovatele proti Instituci, vedeném podle tohoto zákona a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, o zaplacení 34.000 Kč s příslušenstvím, takto:

Námítky navrhovatele ■ doručené finančnímu arbitrovi dne 15. 1. 2019, č. j. FA/SR/ZP/151/2018-25, se zamítají a nález finančního arbitra ze dne 31. 12. 2018, č. j. FA/SR/ZP/151/2018-24, se podle § 16 odst. 2 zákona o finančním arbitrovi potvrzuje.

Odůvodnění:

1. Řízení o návrhu

Navrhovatel se po Instituci domáhá vydání bezdůvodného obohacení z neplatné pojistné smlouvy, kterou s Institucí uzavřel, protože Instituce nepřevzala pojistné riziko a pojistná smlouva je neplatná pro rozpor s právními předpisy o pojišťovnictví a o podnikání na kapitálovém trhu.

Finanční arbitr rozhodl ve sporu mezi Navrhovatelem a Institucí nálezem ze dne 31. 12. 2018, č. j. FA/SR/ZP/151/2018-24 (dále jen „Nález“), kterým návrh Navrhovatele zamítl.

Finanční arbitr ze shromážděných podkladů zjistil, že Navrhovatel a Instituce uzavřeli dne 14. 1. 2015 smlouvu o investičním životním pojištění Allianz Mercury (dále jen „Pojistná smlouva“); a že nedílnou součástí Pojistné smlouvy se staly všeobecné pojistné podmínky pro pojištění osob, platné od 1. 10.2014 (dále jen „Všeobecné pojistné podmínky“), Zvláštní pojistné podmínky pro investiční životní pojištění Allianz Mercury (IG5/IG5J verze 5.05/01.10.2014 (dále jen „Zvláštní pojistné podmínky“), Specifikace podmínek pojištění Allianz Mercury (IG5/IG5J) (dále jen „Specifikace“).

Finanční arbitr ze shromážděných podkladů, konkrétně ze Zvláštních pojistných podmínek zjistil, že při dožití se konce pojistné doby se Instituce zavázala Navrhovateli vyplatit pojistné plnění ve výši hodnoty podílových jednotek a v případě smrti Navrhovatele vyplatit

oprávněné osobě částku ve výši zaplaceného pojistného či hodnoty podílových jednotek, je-li tato částka vyšší.

Finanční arbitr dovedl, že pojistná částka pro případ smrti pojištěného není nulová, ale pojistná částka byla sjednána flexibilně, kdy minimální garantovaná pojistná částka pro případ smrti pojištěného odpovídala zaplacenému pojistnému, a tím na sebe Instituce převzala riziko, že v případě poklesu hodnoty podílových jednotek, tuto ztrátu vykompenzuje, tj. Instituce na sebe převzala investiční riziko. Finanční arbitr v Nálezu náležitě odůvodnil, že v tomto případě Instituce na sebe převzala pojistné riziko tím, že na sebe převzala investiční riziko v konkrétní nahodilé události, kterou je smrt Navrhovatele jako pojištěného, a současně, že Pojistná smlouva je pojistnou smlouvou a sjednává pojištění, nevztahuje se na ni proto úprava zákona o podnikání na kapitálovém trhu.

Finanční arbitr návrh zamítl i proto, že v řízení nebyly shromážděny podklady, ze kterých by vyplynulo, že strany sporu Pojistnou smlouvu uzavřely prostřednictvím klamavé obchodní praktiky podřízeného pojišťovacího zprostředkovatele či Instituce, a proto nemohl dovést neplatnost Pojistné smlouvy. Finanční arbitr návrh zamítl i proto, že nebyly shromážděny podklady, ze kterých by mohl dovést, že Navrhovatel uzavřel Pojistnou smlouvu v omylu o rozhodných skutečnostech, ani že by si Instituce a Navrhovatelem nesjednali platné poplatky za uzavření Pojistné smlouvy a její vedení.

Finanční arbitr na základě shromážděných podkladů a jejich pečlivém právním posouzení návrh Navrhovatele zamítl, když všechny své závěry v Nálezu náležitě odůvodnil.

3. Námítky Navrhovatele

Navrhovatel namítá, že finanční arbitr zcela ignoroval námítky, které Navrhovatel v řízení předložil. Navrhovatel odkazuje, že finanční arbitr ve výzvě ze dne 17. 7. 2018, č. j. FA/SR/ZP/151/2018 – 10, vyzval Navrhovatele k vyjádření se k dosavadním skutkovým zjištěním finančního arbitra a když dne 2. 8. 2018 předložil Navrhovatel finančnímu arbitrovi svou argumentaci, ve které poukázal na nesprávnost předběžných závěrů finančního arbitra, finanční arbitr vydal dne 31. 12. 2018 Nález, ve kterém relevantní argumentaci Navrhovatele zcela ignoroval a své právní závěry z předběžného právního posouzení bez jakéhokoli pokusu o vysvětlení zopakoval.

Navrhovatel argumentuje, že takový postup je v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu a ustálenou judikaturou (rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 11. 5. 2011, sp. zn. 28 Cdo 4118/2010, nález Ústavního soudu České republiky sp. zn. I. ÚS 1589/07, ze dne 9. 4. 2008).

Navrhovatel dovozuje, že se finanční arbitr dopustil porušení jeho ústavního práva na spravedlivý proces upraveného v článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, když se nevypořádal s námítkami Navrhovatele.

Navrhovatel odkazuje, že Instituce ve vyjádření ze dne 12. 4. 2018 navrhla svolání ústního jednání za účelem možného smírného vyřešení sporu a finanční arbitr se s tímto návrhem nevypořádal. Navrhovatel namítá, že finanční arbitr, který obvykle tvrdí, že těžiště jeho činnosti leží právě ve snaze dovést strany ke smíru, Navrhovateli tento návrh Instituce ani nesdělil. Navrhovatel se o možnosti jednat s Institucí o smíru dozvěděl až půl roku po jejím nadnesení poté, co mu finanční arbitr k žádosti zaslal spisovou dokumentaci. Navrhovatel tvrdí, že finanční arbitr tímto postupem porušil svou povinnost stanovenou v § 1 odst. 3 zákona o finančním arbitrovi. Navrhovatel odkazuje na § 36 odst. 1 správního řádu, podle kterého jsou účastníci oprávněni činit návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí. Tomuto právu odpovídá povinnost správního orgánu o návrhu rozhodnout. Pokud se s návrhem správní orgán vůbec nevypořádá, jde o nesprávný úřední postup. V daném případě finanční arbitr ignoroval návrh Instituce na nařízení jednání, které mohlo vést

ke smírnému ukončení sporu. Navrhovatel argumentuje, že finanční arbitr porušil též své vlastní zásady a obvyklou praxi.

Navrhovatel nadále trvá na svém závěru, že Pojistná smlouva je neplatná, protože nesjednává pojištění.

Navrhovatel argumentuje, protože v Pojistné smlouvě není uvedena konkrétní pojistná částka pro případ smrti, přičemž ve formuláři návrhu na uzavření smlouvy je uvedeno, že *„není-li ani jedna z pojistných částek vyplněna, je ujednáno, že se pro případ smrti sjednává pojistná částka ve formě zaplaceného pojistného“*, chybí tedy základní pojmový znak pojišťovací činnosti, a to přenesení a převzetí pojistného rizika a dovozuje, že Instituce v žádném okamžiku trvání pojištění nepřebírá pojistné riziko.

Navrhovatel tvrdí, že jeho vůlí nebylo uzavřít Pojistnou smlouvu, ale zhodnotit své volné finanční prostředky a že mu Pojišťovací zprostředkovatel jako vhodný produkt doporučil Pojistnou smlouvu. Vůle Navrhovatele je zcela zjevná z doporučených a následně sjednaných parametrů Pojistné smlouvy.

Navrhovatel tvrdí, že neprojevil pojistný zájem, který je imanentní součástí pojištění a odkazuje, že podle § 2761 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“), je pojistným zájmem oprávněná potřeba ochrany před následky pojistné události.

Navrhovatel argumentuje, že v případě Pojistné smlouvy však nelze o pojistném zájmu vůbec hovořit, když oprávněná osoba obdrží v případě jedné pojistné události (smrt) pouze tolik, kolik pojistník zaplatil na pojistném a více pouze v případě, že tyto prostředky byly zhodnoceny investováním. V případě druhé pojistné události (dožití) obdrží pojistník pouze tolik, o kolik bylo pojistné sníženo o vysoké poplatky zhodnoceno či znehodnoceno investováním. Navrhovatel argumentuje, že toto nastavení parametrů Pojistné smlouvy není vyjádřením pojistného zájmu, ale investičního zájmu.

Navrhovatel odkazuje, že podle § 2764 občanského zákoníku, že *„neměl-li zájemce pojistný zájem a pojistitel o tom při uzavření smlouvy vědět nebo musel vědět, je smlouva neplatná.“* Navrhovatel tvrdí, že neměl pojistný zájem a pojistitel o tom musel vědět, Pojistná smlouva je tak neplatná ve smyslu citovaného ustanovení.

Navrhovatel argumentuje, že závěr finančního arbitra, že *„každý pojistník má svojí vlastní individuální představu, do jaké míry si přeje obmyšlené zabezpečit a toto je záležitostí smluvní autonomie mezi ním a danou pojišťovnou“*, zcela ignoruje skutečnost, že oblast pojišťovnictví a kapitálového trhu jsou přísně regulovány příslušnými zákony a že Instituce jako pojišťovna může podle § 3 zákona č. 277/2009 Sb., o pojišťovnictví, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pojišťovnictví“), vykonávat pouze pojišťovací a zajišťovací činnost a činnosti s ní související. Podle shora citovaných ustanovení mezi odvětví životních pojištění patří též pojištění spojená s investičním fondem. Zákon tedy výslovně konstatuje, že pojišťovna musí poskytovat pojištění, byť toto může být spojeno s investičním fondem. V okamžiku, kdy v pojistné smlouvě není sjednáno smysluplné pojistné plnění, nelze o pojištění materiálně hovořit, byť by bylo sjednáno formálně pojistnou smlouvou. V takovém případě jde o poskytování jiných služeb než pojištění. Pojišťovna, která poskytuje jiné služby, byť sjednané formálně pojistnou smlouvou, tak činí v rozporu se zákonem a nemůže se odvolávat na zásadu autonomie vůle, neboť v té je zákonem omezena.

Navrhovatel argumentuje, že v případě, kdy v Pojistné smlouvě není sjednána smysluplná pojistná částka, nelze dovodit ani poskytnutí pojistné ochrany ze strany pojistitele a pojistitel za takových okolností nepřebírá pojistné riziko. Navrhovatel odkazuje, že na základě Pojistné smlouvy se pojistitel nezavazuje vykonávat pojišťovací činnost, ale jinou činnost, a to poskytovat investiční službu, což odporuje zákonu o pojišťovnictví a obchází zákon č. 256/2004 Sb., o podnikání na kapitálovém trhu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podnikání na kapitálovém trhu“).

Navrhovatel namítá, že Pojistná smlouva odporuje zákonu a současně narušuje veřejný pořádek ve smyslu § 588 občanského zákoníku, neboť odporuje smyslu regulace činností účastníků kapitálového a pojistného trhu upravené v zákoně o podnikání na kapitálovém trhu a v zákoně o pojišťovnictví, jejichž cílem je zajištění důvěryhodnosti a stability těchto finančních trhů jako jedné ze základních podmínek pro fungování ekonomiky. Navrhovatel argumentuje, že oba uvedené právní předpisy, jejichž účelem je regulace činností na finančním trhu a ochrana subjektů kapitálového a pojistného trhu, mají za účel zajišťovat ochranu mnohem obecnější a širší, tj. ochranu, která je v zájmu celé společnosti, a tudíž jejich smysl a účel vyžaduje, aby právní jednání, které je s nimi v rozporu, od počátku nevyvolávalo právní následky.

Navrhovatel pro případ, že finanční arbitr nedovodí narušení veřejného pořádku, namítá vůči Instituci s ohledem na shora uvedené důvody relativní neplatnost Pojistné smlouvy ve smyslu § 586 odst. 2 občanského zákoníku z důvodu rozporu se zákonem ve smyslu § 580 odst. 1 občanského zákoníku.

4. Vyjádření Instituce

Instituce se závěry, které učinil finanční arbitr v Nálezu, souhlasí a považuje je za správné.

Instituce tvrdí, že ve svém podání ze dne 13. 4. 2018 pouze z ryzí procesní opatrnosti navrhovala možnost ústního jednání podle § 12 odst. 2 zákona o finančním arbitrovi, přičemž tento návrh byl podmíněn tím, že z předložených důkazů budou stále přetrvávat pochybnosti o platnosti Pojistné smlouvy. Z Institucí předložených dokumentů však jednoznačně vyplynulo, že Pojistná smlouva byla uzavřena v souladu se zákonem a jako taková je tedy platná, přičemž s tímto se vypořádal Finanční arbitr v Nálezu.

Instituce argumentuje, že Navrhovatel veškeré potřebné podklady ke svému svobodnému rozhodnutí o uzavření pojistné smlouvy investičního životního pojištění měl, což koneckonců stvrdil svým podpisem na pojistné smlouvě.

Instituce odmítá, že by nepřevzala pojistné riziko a odkazuje, že sám zákon o pojišťovnictví předpokládá existenci takového druhu pojištění, přičemž Pojistná smlouva nikterak nevybočuje ze standardů pojistného trhu v oblasti investičních životních pojištění.

Instituce argumentuje, že Navrhovatel svým podpisem na Pojistné smlouvě potvrdil svůj požadavek, kterým bylo ujednání pojistné částky odpovídající výši zaplaceného pojistného, resp. odpovídající pojistné smlouvě a daným článkům pojistných podmínek.

Instituce argumentuje, že pojistným zájmem každé osoby je ryze individuální a představa jakéhosi pevně stanovené pojistné částky, které by byla např. pro případ smrti ve výši 500.000 Kč, by mohla vést k tomu, že by osoby, které takovou částkou nepotřebují krýt pojistné nebezpečí smrt, byly osobami nepojistitelnými, neboť by s nimi pojišťovny nemohly uzavřít pojistné smlouvy. V takovém případě by totiž skutečně nastala situace, kdy tyto osoby by hradily pojistné, aniž by měly zájem na dané pojistné částce, a taková pojistná smlouva by pak mohla být stížena neplatností. Přičemž by takový postup zcela odporoval právním předpisům. Je tedy zjevné, že nelze generalizovat výši, jaká má být stanovena jako „ideální pojistná částka“, neboť tato vychází vždy s individuálních potřeb daného klienta a může plně odpovídat i částce, která je rovna zaplacenému pojistnému.

Instituce tvrdí, že převzala pojistné nebezpečí pojistníka, který měl zájem na vlastním životě, a byla sjednána pojistná částka ve výši, která odpovídala pojistníkově zájmu.

Instituce odkazuje na § 574 občanského zákoníku, že na právní jednání je třeba hledět spíše jako na platné než jako neplatné. Instituce dovozuje, že zájmy a požadavky každého klienta jsou ryze individuální, přičemž Navrhovatel před sjednáním Pojistné smlouvy tyto své

požadavky a potřeby sdělil pojišťovacímu zprostředkovateli, který na základě nich provedl doporučení, což je zachyceno v dokumentech, které Navrhovatel též potvrdil svým podpisem, a z nich jednoznačně vyplynul požadavek na uzavření pojistné smlouvy s parametry, které Pojistná smlouvy obsahovala.

Instituce odmítá, že by ze strany pojišťovacího zprostředkovatele došlo k pochybení, resp. porušení zásad odborné péče.

5. Řízení o námitkách

Finanční arbitr odmítá, že by o návrhu Navrhovatele nerozhodoval tak, jak mu ukládá zákon o finančním arbitrovi v § 15 a že by se nevypořádal s relevantními námitkami obou stran sporu.

5.1. *K neplatnosti Pojistné smlouvy pro nepřevzetí pojistného rizika a absenci pojistného zájmu*

Finanční arbitr podrobně vypořádal v Nálezu, proč nedovodil neplatnost Pojistné smlouvy pro nepřevzetí pojistného rizika a absenci pojistného zájmu. Navrhovatel v námitkách pouze opakuje své argumenty, která již přednesl před vydáním Nálezu.

Finanční arbitr odkazuje, že již v Nálezu vysvětlil, že pojištění slouží k „*uspokojení potřeby pojistníka zajistit se před očekávanými nepříznivými dopady předem nejisté události*“ a že pojistnou událostí, pro kterou Instituce převzala pojistné riziko, byla smrt Navrhovatele, v případě kdyby hodnota podílového účtu byla pod výši zaplaceného pojistného a za této situace se Instituce zavázala vyplatit oprávněné osobě pojistné plnění ve výši zaplaceného pojistného, tj. Navrhovatel měl při uzavírání Pojistné smlouvy zájem, aby případnými výkyvy fondů nebyly ohroženy zájmy oprávněné osoby, a právě v tom finanční arbitr spatřuje jeho pojistný zájem.

Podle § 2762 odst. 1 občanského zákoníku platí, že „*Pojistník má pojistný zájem na vlastním životě a zdraví. Má se za to, že pojistník má pojistný zájem i na životě a zdraví jiné osoby, osvědčí-li zájem podmíněný vztahem k této osobě, ať již vyplývá z příbuzenství nebo je podmíněn prospěchem či výhodou z pokračování jejího života.*“

Tvrzení, že neměl pojistný zájem, Navrhovatel ničím nedoložil, naopak skutečnost, že vědomě uzavřel Pojistnou smlouvu, která byla v pořadí jeho druhou smlouvou o investičním životním pojištění a kde pojistnou událostí byla jeho smrt (tj. pojistným zájem na vlastním životě), svědčí o tom, že pojistný zájem měl, protože pak lze těžko najít důvod, proč Pojistnou smlouvu uzavřel.

Finanční arbitr opakuje, že žádný právní předpis nestanoví kvalitativní požadavky na výši pojistné částky a výše pojistné částky je tak otázkou autonomie smluvní vůle, a Navrhovatel ani před vydáním Nálezu nebo rozhodnutí o námitkách nedoložil, že je tomu jinak.

Opakovaně finanční arbitr za nedůvodnou považuje námitku Navrhovatele, že by se na práva a povinnosti vyplývající z Pojistné smlouvy měl vztahovat zákon o podnikání na kapitálovém trhu, a odkazuje na podrobné odůvodnění části 5.3 Nálezu.

Zákon o pojistné smlouvě i zákon o pojišťovnictví upravují produkty, jejichž součástí je investiční složka, a upravují jak soukromá práva a povinnosti smluvních stran, tak i veřejnoprávní meze (povinnosti) Instituce při výkonu její činnosti. Finanční arbitr nezjistil, že by si Navrhovatel a Instituce v Pojistné smlouvě nesjednali vzájemná práva a povinnosti z ní vyplývající v rozporu s těmito právními předpisy.

Finanční arbitr znovu opakuje, že argumentace Navrhovatele, že Pojistná smlouva je v rozporu s právními předpisy, stojí na předpokladu, že Pojistná smlouva nesjednává

pojištění, což finanční arbitr nedovodil. Pokud tedy Pojistná smlouva sjednává pojištění a neodporuje zákonu o pojistné smlouvě a zákonu o pojišťovnictví, nedopadá na ni úprava zákona o podnikání na kapitálovém trhu a nenarušuje veřejný pořádek.

5.2 K nevyřádnání námitek Navrhovatele a omylu

Finanční arbitr odkazuje například na závěry Ústavního soudu v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 989/08, že „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“

Finanční arbitr se již v Nálezu s tvrzením Navrhovatele, že Pojistná smlouva je neplatná, protože byla uzavřena nekalou obchodní praktikou, náležitě vypořádal.

Uzavření smlouvy za použití nekalé obchodní praktiky může mít veřejnoprávní důsledky, pokud však jde o soukromoprávní důsledky, neznámá použití nekalé obchodní praktiky automaticky neplatnost smlouvy, výsledkem jejího použití může být naplnění soukromoprávní podstaty neplatnosti pro omyl nebo soukromoprávní odpovědnosti za škodu.

S ohledem na platnost uzavřené pojistné smlouvy může ovlivnit jednání podřízeného pojišťovacího zprostředkovatele platnost pojistné smlouvy pouze, kdyby podřízený pojišťovací zprostředkovatel pojistníka uvedl do omluvitelného omylu a pojistná smlouva by pak byla neplatná pro omyl pojistníka.

Navrhovatel v návrhu na zahájení řízení tvrdí neplatnost Pojistné smlouvy, finanční arbitr neposuzoval případné nároky Navrhovatele na náhradu škody proti podřízenému pojišťovacímu zprostředkovateli, protože Navrhovatel se přes výzvu finančního arbitra nevyjádřil k předmluvní fázi. Navrhovatel sice argumentoval tím, že v souvislosti s uzavřením Pojistné smlouvy snížil pojistné na své stávající pojistné smlouvě, nikdy však netvrdil a nedoložil, jaké důvody ho k tomuto kroku vedly a zda tyto důvody byly důsledkem případných nesprávných/nepravdivých informací sdělených Navrhovateli podřízeným pojišťovacím zprostředkovatelem.

Navrhovatel ve své argumentaci k rozporu Pojistné smlouvy s dobrými mravy argumentoval pouze jednáním podřízeného pojišťovacího zprostředkovatele v předmluvní fázi, ale nikoliv tím, že by Pojistná smlouva samotná a její ujednání byla v rozporu s dobrými mravy. Finanční arbitr shledal v Nálezu, že Pojistná smlouva sjednává pojištění, poplatky jsou řádně upraveny v pojistných podmínkách, tj. neshledal žádné skutečnosti, kvůli kterým by Pojistná smlouva byla v rozporu s dobrými mravy.

Protože Navrhovatel argumentoval skutečnostmi, které se staly v předmluvní fázi, tj. především jednáním podřízeného pojišťovacího zprostředkovatele, posoudil finanční arbitr návrh Navrhovatele tak, že se domáhá určení relativní neplatnosti Pojistné smlouvy z důvodu omylu.

Právní podstata omylu pak míří na skutečnosti, které způsobily, že smluvní strana uzavřela smlouvu v omylu o rozhodné skutečnosti, a které by měly za následek neplatnost Pojistné smlouvy, dovolá-li se včas této neplatnosti strana, která je v omylu.

Navrhovatel ačkoliv tvrdí pochybení podřízeného pojišťovacího zprostředkovatele, nedokládá žádné z tvrzených skutečností, ze kterých by bylo zřejmé, jaké vlastnosti Pojistné smlouvy neodpovídají vlastnostem, které se domníval, že Pojistná smlouva má při jejím podpisu, tj. netvrdil, že by byl v omylu o rozhodné skutečnosti.

Finanční arbitr tedy nemohl dovodit, že Pojistná smlouva je neplatná z důvodu omylu Navrhovatele při jejím uzavírání.

5.3 Ke smíru

Instituce k možnosti smírného jednání výslovně finančnímu arbitrovi sdělila, že „pro případ, že by námi předložené podklady a vyjádření byly Finančním arbitrem shledány jako nedostatečné či že by přes veškeré písemné důkazy přetrvávaly pochybnosti o platnosti smlouvy, resp. bylo shledáno naplnění důvodů pro odstoupení, ochotni dohodnou se Navrhovatelem na smírném řešení respektujícím požadavky prokázaná tvrzenou obou stran. Za tímto účelem navrhuje v souladu s § 12 odst. 2 zák. č. 229/2002 Sb. o finančním arbitrovi nařízení ústního jednání.“

Z této dikce vyplývá, že Instituce navrhla ústní jednání, jen za předpokladu (s podmínkou), že by finanční arbitr zvažoval shledat Pojistnou smlouvu jako neplatnou, na což Instituce odkazuje i ve svém vyjádření k Námitkám Navrhovatele.

O tom, že předběžně posoudil Pojistnou smlouvu jako platnou, finanční arbitr náležitě informoval Navrhovatele v předběžném právním posouzení, i následně v Nálezu.

Finančnímu arbitrovi není zřejmé, jaký potenciál k dosažení smíru by mělo jednání, na kterém by Instituci sdělil, že považuje Pojistnou smlouvu za platnou a nezjistil žádné skutečnosti, které by svědčily nároku Navrhovatele. Vzhledem k tomu, že návrh Instituce byl podmíněný a podmínka nebyla naplněna, odůvodnil finanční arbitr toto pouze v Nálezu.

Pokud Navrhovatel měl zájem o smírné řešení, měl se přímo či skrze finančního arbitra na Instituci obrátit, především za situace, kdy z předběžného právního posouzení si byl vědom, že finanční arbitr jeho nárok s největší pravděpodobností zamítne a nabídnout smír, který by lépe odpovídal jeho vyhlídkám na rozhodnutí ve věci, na rozdíl od toho trval plně na svém stanovisku a požadoval plné navrácení tvrzeného bezdůvodného obohacení.

Pro úspěšné smírné řešení sporu je nutná jistá sebereflexe obou stran sporu a uvědomění si svého procesního postavení, avšak ačkoliv Navrhovatel v Námitkách vyčítá finančnímu arbitrovi, že nevedl strany ke smíru, jakkoliv po zamítavém Nálezu nerefletoval svůj návrh smíru, ve kterém požadoval fakticky stejné finanční prostředky, jakých se domáhá v řízení před finančním arbitrem (nabídl ústupek v úrocích z prodlení, rizikovém pojistném a části správních nákladů, na druhou stranu ve smíru požadoval náklady právního zastoupení, které finanční arbitr v souladu s § 18 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi nepřiznává). Finančnímu arbitrovi není zřejmé, jakou by v současné době měla Instituce motivaci se smírně narovnat a plně plnit Navrhovatel, když zamítnutím návrhu Navrhovatele v Nálezu finanční arbitr fakticky plně vyhověl Instituci.

6 K výroku rozhodnutí o námitkách

Finanční arbitr znovu posoudil návrh na zahájení řízení včetně průběhu celého řízení, všechny shromážděné podklady i všechny námitky a argumenty obou stran sporu.

Finanční arbitr znovu neshledal, že by ve věci určení neplatnosti Pojistné smlouvy a vydání bezdůvodného obohacení Navrhovatel rozhodl věcně nesprávně z důvodů namítaných Navrhovatelem, a setrvává tak na svém právním závěru, že Pojistná smlouva nebyla neplatná a Navrhovatel žádné bezdůvodné obohacení nepřisluší.

Na základě výše uvedené skutečnosti rozhodl finanční arbitr tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Rozhodnutí o námitkách je podle § 16 odst. 4 zákona o finančním arbitrovi konečné. Podle § 17 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi doručení nález, který již nelze napadnout

námitkami, je v právní moci (v případě, že bylo vydáno rozhodnutí o námitkách, nabývá nálezu právní moci dnem doručení rozhodnutí o námitkách – pozn. finančního arbitra).

Podle § 244 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský soudní řád“), rozhodl-li správní orgán podle zvláštního zákona o sporu a nabylo-li rozhodnutí správního orgánu právní moci, může být tatáž věc projednána na návrh v občanském soudním řízení. Podle § 247 odst. 1 občanského soudního řádu musí být žaloba podána ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí správního orgánu.

Mgr. Monika Nedelková
finanční arbitr

Doručuje se
Navrhovatel – datová schránka zástupce 79sgrxq
Instituce – datová schránka vfycqvw

